

med Bestyrelsen af denne Gjælds Detail at gjøre, at lade henlægge trykte Schemata, saa troer jeg ikke, at der vil være Noget at erindre derimod; det forekommer ogsaa mig henfigtmæssigt, og det er maaskee endog allerede af vedkommende Embedsmand i Finantsministeriet, som fortrinsviis have beskæftiget sig med denne Sag, påtaent. Jeg kan imidlertid ikke meddele bestemt Svar herpaa idag; jeg tør maaskee forbeholde mig at fremsætte et saadant ved Sagens 3die Behandling.

Stampe: Jeg vilde have tilladt mig at fremsætte for det høitærede Thing adskillige Betænkkeligheder, jeg nærede med Hensyn til den authentiske Fortolkning, som det ærede Udvalg i sine Indstillinger under Nr. 1 og 2 har givet af Loven af 8de April 1851 § 6; men, da jeg nu har erfaret, at den høitærede Finantsminister har erklæret, at han vil gaae ind paa dette Forslag, og altsaa antager, at idetmindste Pluraliteten af det høitærede Things Medlemmer ogsaa billiger disse Forslag, skal jeg ikke videre opholde Thinget. Jeg kan dog ikke undlade den enkelte Bemærkning, at, om end Controlen efter Lovforslagets Ord i mange Tilfælde vil være vanskelig, fordi man, som bekjendt, ikke behøver at oprette skriftlig Kjøbecontract, saa vil den dog, efter min Mening, i mange flere Tilfælde efter Udvalgets Indstilling blive saagodtsom umulig, fordi det i mange Tilfælde vil blive complet umuligt at angive det Moment, da en fast Eiendom gaaer ud af en Person's Besiddelse og over i en andens. Man kan f. Ex. tænke sig det Tilfælde, at en Gaardmandsfamilie affaaer Gaarden til en Søn, og bliver boende paa Stedet, medens Sønnen driver Gaarden, og da vil det, efter min Mening, være aldeles umuligt at sige, enten Forældrene have affaaet Gaarden til ham eller ikke.

M. P. Bruun: Naar den høitærede Finantsminister har udtalt, at Udvalgets Forslag til § 3 maaskee endogsaa var strengere end Udkastets Bestemmelser, skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg maa give den høitærede Fi-

nantsminister Ret i eet Tilfælde, men ikke i et andet. Det forekommer mig nemlig, at, naar der er Spørgsmaal om Salg efter § 6 af Loven af 8de April 1851, hvor hele Eiendommen sælges, er det vistnok saa, at Udvalgets Forslag er strengere; thi det, som der indtræder efter Udkastets Bestemmelser, indtræder sædvanlig alligevel. Naar nemlig en Bestøder sælger hele Eiendommen, er jo efter Loven af 8de April 1851 Finantsministeriet berettiget til at opfige saavel den rentefrie som den rentebærende Deel af Gjælden; men Forholdet er et andet, naar der kun sælges en Deel af Eiendommen i Henhold til samme Lovs § 10; thi da vil jo en Deel af den rentebærende Gjæld blive staaende uopfigelig i 10 Aar; men denne Fordeel mistes aldeles efter Udkastets Forslag, i Tilfælde af at Anmeldelse forsømmes, og det forekommer mig derfor, at der ved Udvalgets Forslag bringes større Overensstemmelse tilveie mellem disse to Tilfælde. Hvad Udvalget har antaget, at der taler til Fordeel for dets Indstilling, er ogsaa det, at der ved det Spillerum, som gives, kan, naar man vil gaae mildere tilværks, tages Hensyn til, om der er Grund til at antage, at det stempelthen kun er en Forsømmelse, der har fundet Sted, eller at der virkelig er tilfigtet at unddrage Statskassen, hvad der tilkommer den. Ved at holde Beløbet saaledes aabent „indtil det dobbelte“ vil Finantsministeren i de enkelte Tilfælde være sat istand til at kunne tage de behørigte Hensyn, og ved at rette det efter Rentens Størrelse, ved at sætte „indtil det dobbelte“ af sammes Beløb, vil der tillige være taget Hensyn til Eiendommens Størrelse, saa at Misforholdet ikke bliver for stort.

Rettelse.

Nr. 22, Sp. 268 L. 17 f. o. „Lovudkastet“ læs: „Udvalgets Betænkning“.